

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקלה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת מטות מסעי

ב' מנחה אב תשע"ב

גליון תקע"ה

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
8:58	8:26	7:23	
9:00	8:24	7:08	ירושלים
9:33	9:21	8:04	באר אפרק

לאנדאן 10:19 10:11 8:50

דברי תורה
ממורינו הגה"צ אב"ד
דקוהלינו שליט"א
בעת סעודת סיום מסכת 'יומא'
בכולל "אור מנחם" לעלוב
כ"ה תמוז תשע"ב
חלק א'

בסיום בנוסח ההדרן אומרים כשם שעזרתני לסיים מסכת פלוני כן תעזירני להתחיל מכתות וספרים אחרים ולסיימם, וי"ל בדרך מליצה כי יש לפעמים שמכבדים מאן דהו לסיים המסכת אף שהוא לא למדו לכן אומר המסיים בהדרן יה"ד כשם שעזרתני לסיים מסכתא וכו' כן תעזירני להתחיל וכו', דהכונה שלא רק שיכבדו אותו בסיום ותו לא, אלא שיזכה גם להתחיל המסכת מרישא ועד גמירא כדבעי.

אך כידוע מספיק שסיום מסכתא הוא זמן גדול עד למאוד והשמחה מגיע גם לזמן שלא למד המסכת ורק משתתף בסיום וכדאיתמרא משמיה דהגה"א ז"ל דבמילת סיו"ם הנגלה כנסתר, דהיינו המילואים של אותיות הנסתרות ס' י' ו' ס' המספר שלהם הם כר"ת, שסמ"ך הס' הוא מספר שישים ומ"ך ג' מספר שישים וכן י וכו'.

ופסק הרמ"א להלכה (יו"ד רמ"ו סכ"ו) שסיום מסכתא הוא סעודת מצוה לכל דבר והש"ך כתב בשם המהרש"ל דאפי' מי שלא סיים מסכתא מצוה רבה שישמח עם המסיים ואפילו יחיד שסיים מחוייבים אחרים לשמוח עמו, ע"כ. וכן הביא שהמנהג להודיע לבעה"ב בסיום מסכתא כדי שיבואו גם הם לסיימא, וכן בתשעת הימים מותרים בו בין ובשר, ואפי' חד צורבא מדרבנן דמסיים מסכתא ראוי לאסוף את כולם בכדי שיבואו לשמוח בשמחת התורה. ובמהרש"א מפרש עבידנא יומא טבא לרבנן (שבת קיט). שנחשב כאילו כל המשתתפים בסיום למדו את המסכת שמסיימם.

ועד היכן מגיע שמחת סיום יש ללמוד מדברים נפלאים שכתב בעל הערוך השולחן, כי הנה ידוע מהמהרש"ל ז"ל שעשה סעודת מצוה לסיום הש"ס, ובבריכהמ"ז אמר שהשמחה במעטו והראו לו מן המשך בעמ' ג'.

שיחת קודש
מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א
סעודת סיום מסכת 'יומא' בכולל "אור
מנחם" לעלוב, כ"ה תמוז תשע"ב

וכדאיתמר' משמיה דבעלי מוסר שאמרו דכל השנה היו צריכים להיראות כמו שנראים בחודש אלול, וחודש אלול בעצמו הרי הוא חודש אלול, וממילא חייבים להתחדש ולהתעלות בעבודת ה', וע"כ צריך להכין את עצמינו כדבעי

בתשובה ומעש"ט וחשבהנ"פ והתחדשות לעבודת ה', ומהימים הקדושים ימי אלול ותשרי צריכים להתעלות ברוחניות וגשמיות ולהמשיך ישועות טובות לכל השנה תמיד.

והנראה בדברי הגמרא (סוף יומא דף פח.) לנעוץ סופו לתחילתו תני דבי ר' ישמעאל הווא קרי ביוה"כ ידאג כל השנה (וברש"י שמא לא קיבלו תענית וכו') ואם עלתה לו שנה (שלא מת) מובטח לו שהוא בן עוה"ב, אמר רב נחמן בר יצחק תדע שכל העולם כולו רעב (עיין ברש"י) והוא שבע (וברש"י ושלא מדעתו השביעוהו ואעפ"כ עלתה לו שנה יש לדעת שצדיק גמור הוא) כי אתא רב דימי אמר מפי' שיי סגי ומסגי. עד כאן דברי הגמ'.

והנראה לבאר דברי הגמרא, דזה שר"ל נכשל בעוון המר והנמחר ביוה"כ פ"ר רח"ל והוא איש צדיק וחשוב (כדברי רש"י הנ"ל), הרי לבו שבור לרסיסים שהיצר הצליח להכשילו ה"י וכל היום כולו הוא עסוק בבקשת מחילה סליחה וכפרה לפני אדון כל על שנכשל בזה וכל כולו בתשובה עילאה ועסוק כל היום בשקו ותעניתו וכל אוכל תתעב נפשו, ואינו מרגיש את צום יום הכיפורים שלא בא לו מאומה, כי אם מחילה סליחה וכפרה מאת ה', משא"כ אחרים אפשר שמרגישים את צום יוה"כ"פ ומענים את עצמם כמצות ה'.

וזה פירוש דברי הגמרא שכל העולם כולו ברעב וזה פירוש דראש השנה ולכל דהיינו שמענים את עצמם בצום יוה"כ"פ ותאבים המצוות אשר בחודש זו הבעל"ט.

נאמר בשידור מארה"ב לדגל סעודת סיום מסכת 'יומא' אשר נלמד בהאי שיתא עם מפרשי הש"ס ע"י אברכי הכולל מתוך יגיעה והתמדה עצומה.

ימי בין המצרים ידועים ברום מעלתם כמובא בספח"ק שכ"א ימים של ימי ביהמ"צ הוא נגד כ"א יום שמר"ה עד להושע"ר גמר החותם (עיין באוהב

ישראל. א.ה. ולמעשה מקורו במהרש"א בח"א מסכת בכורות

דף ח' ע"א). יה"ד שנוכה לביאת משיח צדקינו ויתגלו לעין כל קדושת הימים האלו, ישועת ה' כהרף עין ועד ת"ב הבעל"ט כבר מזמן ניגאל בעז"ה, וכעת מוטל עלינו להכין את עצמינו בשירה חדשה ובשמחה גדולה ברוחניות וגשמיות לביאת משיח צדקינו, דבעת יבוא הגואל נהיה טרודים בשמחה השלימה ובישועתן של ישראל, ויה"ר שנוכה להכנה דרבה כדבעי, יראו עינינו וישמח ליבנו ותגל נפשינו בישועתך באמת.

כד סיום חדי מצורבא דרבנן מסכתא, עבידנא יומא טבא לרבנן (שבת קיט):

זכות גדול הוא לכם בני ארץ ישראל תלמידי הכולל שליט"א ובראשו ראה"כ הרה"ג ר' ואל שמואל שליט"א. אשריכם שזכיתם לסיים מסכתא, ובפרט מסכת 'יומא' העוסקת בעבודת יום הקדוש יום הכיפורים, והלומד במסכתא זו הרי הוא ממשיך עליו קדושת יוה"כ"פ לכל השנה בבחינת הקריאה מעורר את הזמן, וע"י הלימוד במסכתות ובהלכות השייכים לכל חג וזוכים להארה קדושה מקדושת הימים טובים ומועדי ישראל.

עומדים אנו בשלהי חודש תמוז המרמז על ז'מני תשובה מ'משמשי' ויבאים וא'לול ב'א, ועל כ"א להתעורר בתשובה ומעש"ט ולהתכונן כדבעי לימים הקדושים הבעל"ט ימי אלול ותשרי, בחצוצרות וקול שופר וכו' לפני המלך ה' בחודש אלול, ותקיעת שופר דראש השנה ולכל המצוות אשר בחודש זו הבעל"ט.

ד'ת שנאמר
ממורינו הגה"צ המשפיע
מהר"א בידרמן שליט"א בסיום

העולם הראשונה כאשר נשפך דם יהודי כמים, דהרי כתיב כשישראל שרויים בצער שכינה מה אומרת וכו' (הגיגה טז) דהשכינה ג"כ מצטערת בצרתן וצערן של ישראל.

ובמה אפשר לשמוח את השכינה הק', הוא אך ורק בשמחת התורה ביגיעה רבה. ולכן ק"ו במלחמת העולם השנייה שהשכינה מצטערת עוד יותר מאז, ודאי שאין לנו שיעור רק התורה הזאת ובה נשמח את השכינה הק'. דבר בעתו מה טוב שנודמן לנו כעת לשמוח בשמחת התורה ולשמח בה את השכינה הק', ויה"ר שנוכה כולנו יחד לבנין בית המקדש ולראות בנחמת ציון וירושלים אמן.

בספח"ק שם משמואל מפרש על דברי הגמרא על מה אבדה ארץ על עוונם את תורת (וימיו טא) דהיינו שלא ברכו בתורה תחילה כדאיתא בגמרא (בבא מציעא פה).

והפשט הוא שזה עויבת התורה שלא סברו ומתריץ משום דכל החורבן הגיע על שהתורה היא הברכה הגדולה ביותר מכל עוונם את תורת, לכן התיקון הוא ריבוי הברכות האמורות בתורה, והו' שלא ברכו שמחת התורה והמצוות. בתורה תחילה, עאכ"כ בימי בין המצרים וידוע שראו את הרה"ק ר' פנחס כששמחים בשמחת התורה זוכים בזה לקרב מאוסטילע ז"ע במלחמת העולם השנייה את הגאולה. יושב והוהג בתורה כלא היה כלום בחוץ, ובספח"ק דברי אמת להרה"ק מלובלין ז"ע ושאל אותו איזה צדיק הרי בחוץ תשכל מבאר הענין מפני מה בסעודת ברית יש שיעור כמה מותר להזמין לסעודה, משא"כ בסעודת ולא בדברי תפילה וכדו', ענה לו שאמר סיום אין לו שיעור וכל המרבה הרי זה משובח. הרה"ק מהר"ד מבעלזא ז"ע במלחמת

ומקנה רב היה לפני ראובן וגו' (לה, א)

פירוש כ"ק מרן אאמו"ר זצוק"ל (והובא בשם הרה"ק הר"ב מפרשיטחא זיע"א) דהיה להם קנין ודביקות עילאית ברבם משה רבינו ע"ה, ומקנה - לשון קנין והתקשרות, רב - לרבם, ולכן לא רצו להכנס לארץ ישראל, מכיון שמושה רבינו לא נכנס לארץ, וחפצו להיות עמו בצוותא ולהסתופף בצלו, ובאשר יהיה משה רבם יהיו הם, ע"כ.

היוצא מדבריו הקדושים, דהם כל כך היו דבוקים בהתקשרות עצומה ברבם, עד שלא היה נחשב בעיניהם ארץ ישראל לכלום, אם אין להם רבם, סמוך להם.

ויל"ד בזה דהאיך לא יהיה נחשב להם ארץ ישראל לכלום ח"ו, ועוד למה עליהם להפסיד בגלל ההתקשרות שהי' להם עם רבם.

זיצוצי אש

דא"ח מב"ק הרה"ק
מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט
זיע"א

ויש לבאר עפ"י מה שאמר הרה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע, בהא דנהגו בקארלין שלא לומר אור חדש על ציון תאיר בברכת יוצר אור בתפילת שחרית, דיש שאומרים זאת ויש שאינם אומרים זאת, **ואמר** הרה"ק הג"ל דאף דידוע לו דיש בשמים היכל מיוחד לאלו האומרים אור חדש על ציון תאיר, ומי שאינו אומרו אי אפשר לו ליכנס להיכל ההוא, אבל היות ומורו ורבו הרה"ק רבי שלמה מאקארלין זי"ע לא נהג לאמרו, לכן גם הוא אינו אומרו בעקבות כך, אף שלא

יזכה להסתופף בהיכל ההוא, כי בהיכל אשר רבו אינו שם גם הוא אינו מעונין להיות שם, ע"כ. **ומשמע** מדבריו הק', דכיון שבשער הזה לא יהיה עם רבו, ויתנתק מצלו, עדיף לו שלא יכנס כלל. וזה הביאור ג"כ כאן, דבוודאי בני ראובן ובני גד רצו מאוד ליכנס לארץ ישראל ככל השבטים, דידוע גודל קדושת הארץ אשר אין לנו בזה מושג כלל וכלל, רק שהם היו דבוקים ברבם כל כך בתכלית הביטול וההכנעה, עד שכל השגה שיוכלו להשיג ולהתעלות יותר, הרי שאם בגין להשיג את זה יצטרכו להתנתק מרבם, אין להם בזה טעם וחפץ, **עס איז זיי געגאנגען אין לעבען**, ולא יכלו להיות לרגע אחת בלי רבם, וכמאמרם ז"ל בגמ' (קידושין סו:): כל הפורש ממוך כפורש מן החיים, ומושה רבינו ע"ה לא נכנס כי זה היה ציווי השי"ת, ואם הוא לא נכנס גם הם לא יכנסו.

שיחת קודש

לרגל הסיום
המשך מעמ' א'

מתי אזכה לקדושה ולטהרה, **וואס וועט זיין דער תכלית, וואס וועט זיין דער סוף**."

הנה ימים נוראים באים זמני תשובה, ויפה שעה אחת קודם לעסוק בתשובה ומעש"ט, וכל המקדים בתשובה הרי זה משובח ובקל לו לפעול עי"ז ישועות וכל מילי דמייטב, ולזכות **צי א לעכטיגע אלול תשרי און צי א לעכטיגע תמיד**, וכל רצונו ותשוקתו הוא להתעלות בעבודת השם ויראת שמים.

ובכל עת יחשוב האדם בדעתו שהעונש הקשה ביותר, שהוא מרוחק מעבודת ה' ומירא"ש, וכמה רע ומר לו על עזבו את השם, ירחם המרחם וכו'. צריך להיות מבקש השם תמיד דרשו ה' ועוזו **בקשו** פניו תמיד ללא גבול, ואני קרבת אלוקים לי טוב, ואין טוב אלא תורה כי לקח טוב נתתי לכם תורת אלהי אל תעזבו, והטוב האמיתי שיש לו לאדם בעוה"ז הוא תור"ש מצוות ומעש"ט קדושה וטהרה.

"און דאס איז מיין איינציגער טוב וואס קען נאר זיין אויף דער וועלט", אוהבי ה' שנאו את הרע, ולזכות לאהבת ה' צריך לשנוא את הרע.

וכדאיתא בתוה"ק (פרשת פינחס) **צורו את המדינים** וברש"י הק' עליכם לאייב אותם ע"כ. כי **צוררים הם לכם** וגו' דהמדינים בכוחם הרע רצו להכשיל את כלל ישראל בטומאות גדולות רח"ל, ולכן עלינו לשנוא אותם בתכלית השנאה.

ולכן נצטוינו בפרשתן (פרשת מטות) לצאת למלחמה על מדין כדי למחוק ולמחות את טומאת מדין,

וכדי למחות "דעם כוח הרע מוז מען אויסמעקען מיטען שורש ארוים און ארוים", ולגמרי לכלות את מציאותו של הרע, ועי"ז נזכה ביותר לאהבת השם, דהא בהא תליא, וכל כמה שהוא אוהב את ה' עי"ז הוא שונא את הרע, וכל כמה שיתמיד בשנאת הרע עי"ז יזכה לאהבת ה'.

והעיקר הוא בכל עת ועונה לחיות בחשבהנ"פ ולהישמר שלא ליפול לקטנות ולמכשולות ולמאוס ולהיפטר מכל רע, לסור מרע ולעשות טוב, ועי"ז שיהיה בכל עת בחשבהנ"פ יזכה להיות מאוהבי השם.

לאכילה, משא"כ אותו צדיק גמור שנכשל בעוון המר רח"ל הוא **שבע** וכנ"ל שאינו מרגיש כלל את הצום כי אם ביראת השם כל היום, ושיזכה למחילה סליחה וכפרה.

ומאחר שעלתה לו שנתו מובטח לו שהוא בן עוה"ב, שע"י התשובה עילאה שעשה זכה להיות בן עוה"ב **ומפיש חיי וכו'** ויראה זרע יאריך ימים.

ובאלה הדברים אפשר להבין את דברי המשנה בריש המסכת (יומא ב.) וזה החלו, **שבעת ימים קודם יום הכיפורים מפרשין כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין ומתקינין לו כהן אחר תחתיו**, ע"כ.

והנראה דמאחר שראינו את דברי הגמרא בשלהי המסכתא שיש במציאות שהיצר בכוחו להכשיל אפי' את הצדיק גמור רח"ל (כדברי רש"י שם) ואפי' את הכה"ג, דהרי משום זה הטעם מתקינין לו כהן אחר תחתיו כדברי רש"י בד"ה ומתקינין לו וזל"ה ק: ומזמינין כהן אחר להיות כה"ג תחתיו אס ילכע צו פסול קרי או שאר טומאה המעכזין מלצוא למקדש עכ"ל ק.

לכן צריך הכה"ג לפרוש שבעת ימים ולעסוק בקדשים בתורה וירא"ש ולהתעלות בקדושה ובטהרה עד בא יבוא יום הקדוש, יהיה כל כולו בקדושה ולא יארע לו שום פסול, וכל השביעין חביבין לעולם (ויק"ר פ"י כ"ט, יא) ומספר שבעה הוא מספר טהרה, והוא **שבעת ימים מפרשין כה"ג מביתו ועי"ז יזכה לשמירה עליונה ביוהכ"פ**. ע"כ נראה בדברי הגמ'.

בשם צדיקים אומרים על מאן דהו שאמר שלמד את כל הש"ס, שאלו אותו אתה למדת את כל הש"ס ומה לימד אותך הש"ס ע"כ, דהרי התורה הקדושה מורה לנו הדרך אשר נלך בה והמעשה אשר נעשה, ותורה מלשון הוראה, ותכלית כל התורה כולה **"מיזאל שטייגען און תורה מיט יר"ש"**, וכל המצוות בין אדם למקום ובין אדם לחבירו, וכן הלכה מלשון הליכה שע"י לימוד ההלכה זוכים להליכות עולם ולהתדבק בבוכ"ע, ועי" לימוד תוה"ק זוכים להתקדש להיזדכך ולהיטהר.

זמני תשובה מ'משמשין ו'באין ו'אלול ב'א' וצריך כ"א לערוך חשבהנ"פ ולבקש מאת ה'

בנוסף לשיעורי תורה של כל היום אם בש"ס או בשו"ע הלכה, צריך להוסיף בקודש כחצי שעה בלימוד ספרי מוסר וחסידות המכניסים חיות דקדושה ויראת שמים והתרוממות לכל סדר היום.

כמו"כ צריך להרבות באמירת תהילים להתחנן ולבקש מאדון כל לסייעתא דשמיא בגו"ה, וכשזוכים בסיד"ש זוכים לכל טוב ולכל הישועות כידוע.

דהרי תחינה צריך ג"כ רק בשמחה **"מיט א פרייליכע תהילים קעמען פועל'ן אלעס גוט"**, ולזכות לתשובה מאהבה תורה יר"ש וגמ"ח.

וכן צריך כל אחד ואחד לדאוג לסדר היום כדבעי, ונפשו ורצונו בכל עת הוא רק להתעלות בתורה ויר"ש.

יעזור הקב"ה שנזכה לתשובה מאהבה תשובה אמיתית, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, ושנשפע ממרום בדעת האמיתי, ולהתעלות בתור"ש ומידות טובות.

שיתקיים בנו מה שמבקשים **"ונשמח בדברי תלמוד תורתך באהבה"**, ושנרגיש שרק **"כי הם חיינו ואורך ימינו"** ושנזכה ל"ובהם נהגה יומם ולילה" וכולנו נבקש מאת ה' **"ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים"**, אהבתי אתכם אמר ה', ובאהבה זו נתן לנו תורת אמת והמצוות, אמת אשרי איש שישמע למצוותיך ותורתך ודברך ישים אל לבו.

"פועל'ט' אלעס גוטס", וימלא משאלותינו במידה טובה ישועה ורחמים.

כתיבה וחתימה טובה עלינו ועכ"ל. וכן העתירו בעדי בכל עת ובפרט במקומות הקדושים (שם קדשו-) בן חיה עלקא וכל משפחתו בתוך כל כלל ישראל, ושנשמע ונתבשר בשורות טובות, ונזכה לשמחת קיום התוהמ"צ בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, וכן לתשובה בשמחה וכל עבודת ה' בשמחה, עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, ישמח ישראל בעושי, ונזכה לתורה וגדולה במקום אחד, אריכות ימים ושנים טובות בכללות ופרטות בשורות טובות ומשמחות,

והימים האלו יתהפכו לששון ולשמחה ולימים טובים, ונזכה כולנו לבנין בית המקדש **שוין יעצט אויף א זיסע אויף אייביג**.

דברי תורה לרגל הסיים

המשך מעמ' א'

השמים שלא כדין עשה אלא שהשמחה במעונו הוא רק בשמחת חתן וכלה. ובערך השולחן (וי' הל' ת"ת רמ"ו סמ"ה) כתב ע"ז דמה שהראו לו מן השמים דלא כדין עשה, שרק בשמחה כ"כ אומרים שהשמחה במעונו משום דבעת סיום מסכתא הרי השמחה בכל העולמות בעלמא הדין ועלמא דאתי ולא רק במעונו של הקב"ה, וכדאי שנעתיק לשונו וז"ל, ודע שהמהרש"ל בים של שלמה (ב"ק פ"ז סי' ל"ה) רצה להורות שיאמרו על סיום מסכת שהשמחה במעונו וכתב שכשהורה כך נתבטלה השמחה בעניניו רע ומר ואז ראה שאין לחלוק על הקדמונים ע"ש, ולפע"ד א"א לומר כלל שהשמחה במעונו, בשנבין איזה לשון הוא בסעודת נשואין והו"ל לומר שהשמחה ככאן, אלא הפירוש להיפך דבעה"ז אין שמחה שלימה, דשמחת נשואין הוא מפני שהאדם קיים במין ולא באיש, ואלמלא היה האדם חי לעולם לא היה צריך לישא אשה ולהוליד בנים, וזהו שאמרו חז"ל בר"פ אין עומדין (ברכות לא) שאמרו ליה רבנן לרב המנונא זוטא בהילולא דמר בריה דרבינא לישירי לן מר ואמר להו ווי לן דמיתון ווי לן דמיתון, כלומר דמפני שאנו צריכים למות לכן בהכרח לישא אשה ולהוליד בנים, ולכן אנו אומרים שהשמחה במעונו כלומר שפה אינה שמחה שלימה והשמחה במעונו של הקב"ה כדכתיב עוז וחדוה במקומו, האמנם בת"ת שהיא הגדולה מכל המצוות, ושגינו באבות יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעה"ז מכל חיי העה"ב א"כ השמחה פה וא"צ לומר שהשמחה במעונו, עכ"ל. והוא פירוש נפלא.

מצות הלוי והישראל, וכן הישראל אינו יכול לקיים מצות הכהן והלוי, הרי לך דקיום התורה הוא כולם כאחד בכללות ישראל, ולכן בארון שהוא התורה כתוב בלשון רבים, עתדה"ק. וכ"כ (שמות יט, ב) שא' מגו עקרי ההכנה לקבלת התורה הוא בחינת ייעוד חכמים בהתחברות בלב שלם ותמים, ע"כ חזינו להדיא דלהגיע לקיום התורה צריך להתאחד באחדות הגמור וכדכתיב חרב אל הנדים (ירמיה ג) ודרשו (מכות י) חרב על צוארי שונאיהם של ת"ח שיושבין ועוסקין בתורה בד בבד.

ואפשר דזה הטעם שבסיום מסכתא עושים סעודה לגומרה של תורה, דהרי כנ"ל דהתורה מרמזת על אחדות וכלי אחדות א"א להשיג ולקיים התורה ומצוות, לכן עושים סעודה, דגדולה לגימה שמקרבת (סנהדרין קג), ובוה מראים דכוחו של תורה אינה אלא באחדות שיושבים באסיפות מרעים שבת אחים גם יחד, וזה עיקר קנין התורה.

והנה האחדות האמיתי היא כששמח בטובת חבירו גם כשהוא לא זכה לטובה ההיא, ולא רק בעניני גשמיות כך היא, אלא גם בעניני רוחניות בקנין תורה ועבודה צריך שיהא שמח כשרואה את חבירו מתעלה במעלות רמות בתורה ועבודה ואף שהוא לא נמנה לעמוד במעלה הזו אעפ"כ יש לו לשמוח בזה שחבירו הגיע למעלה הזו, וע"י השמחה ששמח נחשב לו כאילו יש לו חלק במעלה ההיא, וכמאמר החי' הרי"מ זיע"א עה"פ וכל העם רואים את הקולות. כי אף שהיו בתוך בני אנשים פשוטים שלא היו יכולין לראות, עכ"ז המשך בעמ' ד'

שיחת קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א על הפרשה

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (ל, ג)

ובספה"ק פירשו שכשאדם שומר את פיו ולשונו מלדבר אך ורק בדברי קדושה תורה ותפילה וכדו', אז **ככל היוצא מפיו יעשה**, דאז יש לדיבורו כח עליון ונשמעים דבריו בשמים ע"כ.

וזה מה שבאה התורה ללמדנו בפרשת נדרים כוח קדושת הדיבור, שעל האדם לדעת שבדיבור אחד יכול להחריב את כל העולם כולו רח"ל, וכן להציל את כל העולם בדיבור אחד של כף זכות וכדו'.

וכמו שרואים בפרשתן שבדיבור אחד יכול לאסור עצמו לכל העולם כולו כידוע על כל ישראל וכדו' (**עיין בשו"ע יו"ד רכ"ז ס"א**) ע"כ צריך לקדש הדיבור ולשמור פיו ולשונו ולדבר בהם אך ורק דברי קדושה, ובכוח הדיבור **"קענימען פולען אלעס גוט"**.

ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם (לג, ב) ולהבין כפל הלשון **ואלה מסעיהם למוצאיהם** שלכאורה מיותר, ומה בעי התורה ללמדנו בזה.

והנראה דהנה ליכא מידי דלא רמזי באורייתא, וכל המסעות של כלל ישראל עד סוף כל הדורות נרמזו במ"ב מסעות בפרשתן, וכל מה שצריך לעבור על האדם טמיר ונעלם בפרשה זו, והקריאה מעורר את הזמן, וכעת הוא הזמן לבקש ולהתחנן לפני אדון כל, שכל המסעות של הכלל והפרט יהיה לטובה לחן ולחסד ולרחמים ברו"ג ולשמירה עליונה וסייעתא דשמיא בדרך התורה ויראת שמים. (**עיין בעבודת ישראל פר' מסעי ד"ה אלה מסעי בני ישראל**).

ובפרט בימים אלו **"וואס דע עולם קימט און גייט"** זה יוצא וזה נכנס, על ההרים אשא תפילה שיהיה על צד היותר טוב בשמירה עליונה ירחם המרחם וכו', וכמה צריך להיזהר ובפרט בימים אלו כידוע, וכן לנוהגים בקאר (**רכב**) צריך זהירות גדולה שהיא מצוות עשה דאורייתא ונשמרתם מאוד לנפשותיכם, וכן כל חוקי דינא דמלכותא בענין זה הם גם בכלל ונשמרתם, ומאוד מאוד צריך לזהר בזה,

ומאמר העולם שהנוהג בקאר הרי הוא כמחזיק בחרב שברגע אחד ה"י, וצריך לדעת איך להשתמש בה עם כל הכללים הנדרשים, ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"י.

יעזור הקב"ה שהימים האלו ימי בין המצרים יתהפכו לששון ולשמחה לישועה ולנחמה בביאת משיח צדקינו ובבנין ביהמ"ק, ושנוכה להתקרב להקב"ה ולשכינה הק', וכדאיתא בספה"ק **עבודת ישראל** בשם המגיד הגדול ז"ע עה"פ **"כל רודפיה"**, דהיינו כל רודף י-ה השיגה בין המצרים, הימים שהמלך בשדה ובקל להתקרב אליו ע"כ.

ויהי שנוכה לאהבת ישראל - אהבת חנים כדאיתא **בחפץ חיים** דהתיקון של עוון שנאת חנים דבגינה נחרב הבית רח"ל הוא אהבת חנים, ואפ"י שעה אחת של שלום בעולם אז זוכים מיד לקבלת פני משיח צדקינו בקרוב ממש אמן.

יעזור הקב"ה שנוכה לשמירה עליונה לכלל ישראל בכל מקומות מושבותיהם בארצה"ק ובחול"ל, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, תשובה מאהבה באמת, זמני תשובה ממשמשין ובאים.

רחמנא אידכר לן זכותא דאהרן כהנא קדישא (יו"ד קדישא דיליה בחודש החמישי באחד לחודש) שהוא היה אוהב שלום ורודף שלום ומקרבן לתורה ורבים השיב מעוון, וכידוע שלימד תורה ברבים (**עיין במדרשים**).

ויהי שיתגלה רחמנותו יתברך אין סוף עבור הכלל והפרט, ונוכה להתעלות בקיום התורה והמצוות ובשמחת קיום התומ"צ, עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, וזכות אהרן כהנא קדישא וזכות כל הצדיקים **"ואלן מייגן זיין אויף אייביג"**, ונוכה לרפואות השלימות ולבריאות השלימות, פרנסה בריחה, תורה וגדולה במקום אחד, חיי בני ומזוני רויחי ואריכא וסד"ש **אין פועלן אלעס גוטס** ולגאולה קרובה ולבנין ביהמ"ק **שוין יעצט אויף א זיסע אופן אויף אייביג**. (מטו"מ תשס"ט-ארה"ב)

הילולא דצד יקניא

יום שב"ק ב' אב - רבי משה ב"ר אברהם שטרן אב"ד דעברעצין ב' באר משה (תשרי) רבי יעקב קא סג"ל לנדא מבראדי ב"ר יחזקאל הנבי"א (תקמ"ב)

יום א' ג' אב - רבי אהרן תאומים הי"ד אב"ד קראקא ב"ר משה - בגדי אהרן (תת"ן) נעקשה רבי שמעון ב"ר פסח מאוסטריפול - דן ידיו, קריניים (תת"ח)

יום ה' ז' אב - רבי שמעון מניקלסבורג ב"ר יאיר החוות איר (תת"א) רבי שמואל סאליר ב"ר אברהם - רבי שמואל (תקנ"ז) רבי גדליה אהרן ב"ר יהושע ראבינאוויטש ממונסטרישטיש הי"ד - קו' זכר אהרן (תת"ט)

יום ד' ב' אב - רבי דוד ב"ר פנחס לייב שפירא מביאליסוועט (תת"צ) רבי חיים יחזקאל טויב מאור"ב ב"ר ישראל ממדו"ץ (תת"א) רבי יצחק ב"ר מרדכי טווערסקי מסקווידא קעטינב (תש"א) - רבי מנחם עזריה ב"ר יצחק ברמיה מפאנו ב' שו"ת רמ"ע מפאנו עשה מאמחת (תת"א)

יום ב' ד' אב - רבי אברהם לוצאטי (שמ"ג) רבי שמעון נתן נטע בידרמן מלעלע-ו"ם פשיסחא ב"ר יעקב יצחק (תת"ט)

יום ו' ח' אב - רבי צבי מאיר הכהן רבינובין ב"ר שלמה ב' תפארת שלמה מרדומסק (תת"א) נעקשה רבי בני ציון ב"ר שלמה הלברשטאם מבונוב ב' קדושת ציון הי"ד ועמו נעקד בנו בה"ח הק' משה אהרן הי"ד (תש"א) רבי אברהם ב"ר דוד אב"ד לבנו ומפרש הרי"ף (תת"ב)

יום ח' י' אב - רבי יחזקאל שרגא הלברשטאם מקראקא הי"ד ב' יצחק ישעי' מטשחוב הי"ד חתן רבי בני ציון מנאבוב הי"ד (תש"א) רבי אריים ב"ר יחזקאל מקאמניר (תת"ט) רבי יהושע העשיל הלוי מאלקש - הענטשין הי"ד ב"ר חיים שמואל מחענטשין (תש"א)

יום ג' ה' אב - רבינו הק' יצחק ב"ר שלמה לוי"א הארי הקדוש (ש"ל) רבי חיים עזר גרודנינסקי מוילנא ב"ר דוד שלמה ב' שו"ת אהיעזר (ת"ש) רבי אהרן אב"ד זלאטשוב בעל רוח הקודש (ת"ש) רבי מנשה מקאזניץ תל' המגיד מקאזניץ (תקצ"ד) רבי מאיר אב"ד פרשבורג ב"ר שאול מהר"מ ברבי (תקמ"ט)

יום ו' י' אב - רבי שמעון איסרליש אב"ד סלוצק בן רבינו הרמ"א הק' (תקנ"א) רבי אריה לייבוש וקה ממוארגוב ב"ר יהושע מבעלזא (תת"ב) רבי יהושע ב"ר אברהם יוסף גרינוואלד מחוסט ב' חסדי יהושע (תש"ט) רבי מנחם ב' רוח ב' צידה לדרך י"א ב' אב (קל"ח)

יום ח' י' אב - רבי מרדכי חסיד מחכמי הקלויזי בברודי (תצ"ד) רבי שם הירש ב"ר נתן הכהן אב"ד קאמארנא (תקט"ו) רבי נתן מפרנקפורט דמיון ב' שלמה - בנין שלמה (תת"ב) - רבי משה גרינוואלד ב"ר עמרם מחוסט ב' ערוגת הבושים (תת"א) רבי שמחה כ"ץ ראפפורט אב"ד דובנא, הוראנא ולובלין ב"ר נחמן ליפשי"א אב"ד קרעמניץ ועוד (תת"ח)

יום ט' י"א אב - רבי ישעי' דוב ב"ר לייבוש מוילאטשוב (תקנ"ח) רבי פינחס ראבינאוויטש מסאקאליבא הי"ד ב' גדלי' אהרן (תת"ט) רבי יעקב טויב מיאבלונא ב' משה יוסף מנוע קאמניר תל' המגיד מטריסק (ת"ש) רבי שמחה בנום ב"ר שמואל עהרנפלד אב"ד מטריסק דוויץ (תת"ד)

יום י' י"ב אב - רבי אלעזר רובלנד מאושפיצין הי"ד ב"ר יהושע מקאמניר חתן הר"מ מצאנו (תשרי ו"א ת"ש) רבי חיים יוסף ב"ר בני ציון הלוי דינקלס ב' יוסף אמונית יוסף דעת (תשל"ח) רבי שלום נח ברוזובסקי מסלונים ב' משה אברהם ב' נתיבות שלום (תש"ט)

יום י"ג י"ד אב - רבי שמחה יוסל זיו ב"ר ישראל ברוידא הסבא מקלם (תת"ח) רבי מרדכי גיצבורג אב"ד בריסק רבי של אבן העזר (תת"ח)

יום י"ד י"ה אב - רבי זלמן אב"ד זלאטשוב (תקצ"א) רבי שמואל שמעלקא רובין ב' יצחק מבראד (תת"א) רבי חנוך הענין דוב מקוידניוב ב' משה יוסף מטשחוב (תשל"ח) רבי מייזל גליקליך מנאנאש ב' יעקב תל' ר"ש מניקלסבורג הי"ד מקאליב (ת"ש) רבי שמואל שמעלקא טויבש אב"ד יאס ב"ר אהרן משה חותן ר"מ מנדבורנא (תת"ח ו"ב נצד משרשים עמ' כח בה"א שנת תת"ל)

ע"י עין טובה שהיה שמח במה שחבירו יכול לראות הטוב ההוא ע"י" היה גם הוא רואה בעין חבירו כיון שהם אחד בלב אחד, עכ"ד.

ועל ענין השמחה במעלת חבירו יש להסמך מה ששמעתי מו"ק מרן אדמו"ר אמנו"ר זיע"א שסיפר על הרה"ק ר' אברהם יעקב מסדיגורא זי"ע שמעונו בת"א היה מול חצירו של הרה"ק ר"א מבעלזא זי"ע, ופעם בערב חג השבועות כאשר באו חסידים בצל קורתו של הרה"ק מבעלזא לחוג את החג עם רבם הק', וברחובות הסמוכים הסתובבו קהל האורחים, והרה"ק מסדיגורא עמד באותו עת בחלון ביתו והביט לעבר מעונו של הרה"ק מבעלזא, ומשמשו בקדוש אשר חשב בדעתו שיהיה לו איזה חלישות הדעת, שאצל הרה"ק מבעלזא באו קהל רב לחג ואילו אצלו לא היה כן (הרי ידוע כשהיו הימים נתיקנים ומלכות רוזין התנוססה וכ"א היה לו מלכות בפ"ע, משא"כ אח"כ בא"י), ביקש משמשו איזה אמתלא כדי שיכנס לתוך ביתו, אמר לו הרה"ק מסדיגורא הרשיני נא להביט במחזה קדוש הזה, שיש לו ממש חיות דקדושה כשרואה שחסידים באים לצל קורת רבם ומתעלים בעבודת ה' ע"כ, וזה דרך הצדיקים השמחים בהצלחת כאו"א מישראל ומתאחדים עם כאו"א.

ולכן בסיום מסכת כל הנאספים השמחים בשמחת התורה של חבירו ובאחדות גמור יושבים בסעודה של מצוה ושישים במאכל ובמשתה ובשירה וזמרה, עי"ז נחשב לכולם כאילו למדו גם הם והשמחה שייכת להם.

עוד י"ל בענין השמחה לחברים בעת סיום מסכתא הוא הדנה כתיב כל ישראל עריבים זה לזה ועל כלל ישראל מוטל חוב ללמוד כל התורה כולה, והנה מבשרי אחזה אלוך, וכמו כשאחד ערב בעד חבירו

דברי תורה לרגל הסיום המשך מעמ' ג'

עבור חוב שיש לו, כל זמן שחבירו לא שילם את החוב הרי דואג הוא אולי לא ישלם את חובו, ודאגת חוב של ערבות הוא יותר מדאגת חובותיו של עצמו, וכשנפרע החוב שמחת הערב גדולה, כן הדבר הזה בסיום מסכתא כשלומדים אזי קוראים לכל העריבים וחברים זה לזה, בואו לשמוח בשמחת התורה כי נפרע חוב זו, ולכן עבידנא זימא טבא לכולהו רבנן. עוד י"ל בדרך צחות עפ"י דמיתאמר מהרה"ק מאפסא זי"ע שאמר שקודם התפילה בא אצלו הבעל דבר ואמר לו מי אתה שפל שכמוך שתיגש להתפלל לפני מו"ה הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו וכו' וכהנה וכהנה מוסיף עליו בדיבורים בגודל שפלותו לבל יגש למצוה עם אותו ברען ורוממות שצריך לתפילה ולמצוה וכדו', ואז אומר לו לבע"ד בבקשה ממך אנה הרשיני נא כעת להתפלל כראוי ותבוא אצלי בעת הסעודה ושם תזכיר לי את כל חטאי וזי אנוכי וכו', ע"כ. ואפשר דכן הדבר הזה בעת סיום מסכתא שהשמחה בעליונים ובתחתונים הוא אין לתאר ואין לשער עליונים שישו ותחתונים עלו, ומצוה על המסיים שישמח ויגיל בשמחה ובצהלה על זמיתו הגדולה, ודווקא אז בא הבע"ד להזכיר לו איך היה נראה הלימוד שלמד וכו' וכו' לכן עושים תיכף ומיד סעודה דאם הוא רוצה להשבית לנו השמחה ע"י אמרותיו או אומרים לו שיבוא אצל הסעודה, ושלא ישבית שמחת התורה.

וגם י"ל שסיום היא לשון סימן ורושם (עי' ערוך ערך סיים), שבעת הסיום מסכתא ראוי לעשות סימן ורושם לשמחה על גמרה של תורה, כדי שיוכור השמחה שהיתה לו ויגיע לו

תועלת ביכרון זה להתחזק והוסיף עז ואומץ בלימוד ועסק התורה, וכדי שהגוף החומרי לא יפריעהו לשמחה זו לכן נותנים לו חלקו במאכל ומשתה שמוזה נהנה הגוף ועי"כ הגוף גם שמח בעת הסיום, והסימן והרושם ישאר אצלו גם ע"י עניני הגוף, וכענין הזה כתב בספרה"ק לבאר ענין עונג שבת במאכל ומשתה וכן ענין בסומי כפורים שנותנים לגוף את חלקו כדי שגם החומר ישמח ויגיל עם הנשמה השמחה בעדן עילאי. והמצוה של שמחת התורה צריך שיהיה שמחה פנימית על שזכה ללמוד לתורתנו הק' אך לא כמצוה של חוב ועול,

וכמ"ש בחת"ס (סוף פ' ויחי ע"פ וירא יוסף) כתב לבאר ענין נפלא דבחה השבועות שמחים אנו בקבדה"ת אשר בחר בנו ונתן לנו תורת אמת, והנה בתורה"ק אין רואים שום מצוה לשמחה בשבועות על קבדה"ת, אלא שתי מצוות אחרים, מצוות ביכורים ושתי הלחם ומעמא בעי, ומסביר הענין בהשמחה היא על שזכינו לקבלת עול התורה והמצוות, והנה אם היה לנו מצוה של לשמחה בשבועות משום קבדה"ת, הרי היה לנו חוב לשמחה ולא רשות ושוב השמחה גופיה היתה עול על צווארנו ולא שמחה פנימית, לכן נתן לנו הקב"ה מצוות אחרות, ואנו בני ק"ל חי שמחים מעצמינו באמת בשמחת התורה שזכינו לקבל עול תורתנו עלינו ומטרת שמחה זו נשכה שמחת בכורי קציר חטים שהיא שמחת עוה"ז וכל חפצים לא ישוו לנו עתדה"ק.

ועיקר שמחת התורה הוא בעת סיום מסכתא, שאז נתגלה שמחה האמיתי שיש לו לאדם מהלימוד, דבעת לימודו הרי לא כל הזמן הם שוים, ולכן אפשר דלפעמים לימוד התורה אינה בשמחה השלימה, אבל בעת הסיום שעושים שמחה וסעודה היא הנותנת תוקף ועוז של שמחה לכל הלימוד שלמד כי עכשיו השמחה היא פנימית ואמיתית ויגיל ושמח בתורה שזכה ללמוד ונתגלה למפרע השמחה שיש לו מת"ת. (המשך יבוא בגליון הבא א"ה)

מדברי ראש הכולל אחה"צ הרה"ג רבי יואל שמואל שליט"א לרגל הסיום

אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה, אשר זכני עם סגל חברת ת"ח לומדי הכולל לסיים מסכת יומא ולהשתתף בסעודת מצוה, כן יעזר השי"ת שנזכה להתחיל ולסיים מסכתות וספרים אחרים.

נה מקור לסעודת מצוה זו היא במס' (שבת קי"ח) ואמר אבי תיתי לי כדי חזינא צורבא מרבנן כד שלים מסכתא עבדינא יומא טבא לרבנן ע"כ.

חזינן בלשון חז"ל שדייקו בלשונם לומר 'צורבא דרבנן' כד שלים מסכתא ולא כבשאר דברים בחז"ל דתני בלשון כלי כנו מאן דשלים מס' וכדו', ודברים בגו. גם צ"ב מה הענין לעשות יומא טבא לאחר סיום מסכת יומא קיום המצוות לאחר קיומן, ולמה אז לא עושים יו"ט.

ונקדים דברי הגמ' (דרים פא) ובכ"מ, עה"פ "על מה אבדה הארץ על עזבם את תורתנו" וגו',

דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פירשוה עד שפירשה יכול למחול זה הסיבה שהכבוד שלו יותר ממוך דהכבוד והתורה הקב"ה בעצמו "ויאמר ה' על עזבם את תורתנו וגו' מאי היא שלו, ולפי"ז ביאר החת"ס דב' הפירושים בלא ברכו וכו' משלימים אמר ר"י אמר רב שלא בירכו בתורה תחילה ע"כ.

ובפסוקים אחרים שלא אמרו ברכה"ת לפני הלימוד, ועיין בר"ן ה', דהרי רק לאחר ברכה נהי' שלו כדלעיל, ולכן לא כיבדו ת"ח שם בעומק הדברים, מיהו הרמב"ם באיגרתו מובא בחת"ס לעלות בראשונה דכיון שהתורה לא הוי תורתנו כיון שלא בירכו אז שהפ' הוא שבעל"י לתורה לא בירכו הת"ח תחילה אלא עמי לא חמיר כבוד התורה יותר ממולך. והחטא ה' שויתרו מולךך הארץ בירכו לפניהם והיינו שלא בירכו בתורה תחילה, וצ"ב תחילה אף שידעו שבלא זה אין זוכים בתורה זה מושם שהתורה דמה ה' העונש על כל שלכן אבדה הארץ מדה נכד מדה לפי לא היתה חשובה בעיניהם, ועיקר היזלול ה' מצד הת"ח שיכולים לזכות בתורה ויתרו ע"ז ולא ברכו זה גרם לאבדה הארץ, ונמצא והנה במס' (ברכות לה) אמרו' כתיב לה' הארץ ומלואה וכו' שני הפירושים עולים ביחד.

והארץ נתן לבנ"א, ולכאן הוי סתירה ומתצ"ל ל"ק כאן קודם והנה כ' (המשע) "ולקחתו דגני בעתו ותירושי כמותעד", שאמר ברכה כאן לאחר ברכה, דלפני הברכה הוי כגולד מנהקדש הקב"ה שלקחה מישראל בגלות, ולכאן למה הוי דגני ותירושי, הא רק לאחר הברכה נהי' שלו, נמצא שע"י הברכה קונה אותה הארץ נתן לבנ"א, אלא זה רק לאחר ברכה משא"כ הם לא ברכו בתורה וכן הסתם גם לא ברכו ברכת הנהנין, ואם הוי דגני ותירושי הרי לה' הארץ ומלואה, חזינן מנה"ל דאבדה הארץ ה' דווקא בגלל הת"ח שנעשה על ידם כנ"ל, ואפ"ל דזה אמר אביי כד חזינן "צורבא ונמצא דלפי"ז דגם בכרכה"ת קודם הברכה לא הוי תורתנו מרבנן" דייקא דשלים מסכתא. דעכשיו הזמן להראות שמחתו אלא תורת ה' דאין לומר דברכת הנהנין יותר חמור דדי לבוא וחדתו בתורה ע"י שיעשה משתה ושמחה אז לכן עבדינא יו"ט מן הדין להיות כנידון.

והנה בתוס' (שבועות לו) ד"ה עשה כתב דמצד אחד חזינן זה יהיה תיקון לאבדה הארץ, ולכן מיושב מה דלא עושים כן שני חזינן להיפך שתי"ח שמח על כבודו כבודו מחול ומולך ולפי"ז גדול הענין לעשות סיום מסכת ביום כן המצרים שהרי שמחל אין כבודו מחול, ותי' בתי' השני דהאי הנותנת שיה אבדה הארץ ע"ז שזילולו, ומתקבים זאת ע"י סעודת מצוה ושמחה שמולך אינו יכול למחול היינו לפי שהכבוד אינו שלו רק לכבודה של תורה, ודבר בעתו מה טוב, ויה"ר שתחזינה עינינו מתקב"ה, משא"כ ת"ח כדכוד התורה היא שלו אישית ולכן במהרה בשובר לציון ברחמים כב"א.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' יואל בן ר' פנחס ז"ל
נלב"ע ו' מנחם אב
ת.נ.צ.ב.ה.

הונצח ע"י בנו ידידינו מאברמי הכולל
הרה"ח ר' פנחס שמחה גולדנברג שליט"א

יחד עם כל בית ישראל אנו אבלים מרה על
הסתלקותו של שד התורה ועמוד ההוראה
מפוסקי הדור, עמוד צלותהון דישאל
הגאון הצדיק רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל
נסתלק כ"ח תמוז דהאי שתא
גליון זה מוקדש לעילוי נשמתו.

לזכר עולם יהיה צדיק
הרה"ק רבי משה זי"ע ממוסט
בן הרה"ק רבי עמרם גרינוואלד
זי"ע

ב' ערוגות הבושם
שנתעלה לגנו"ז ז' מנחם אב
(תר"ע)

זכותם יגן עלינו ועמי"א

הונצח ע"י ידידינו היקר והממואר
הגה"צ מוריני רבי שלום סופר
שליט"א - הדב"ץ
ודאש כולל "אור מנחם" החדסי
לעלוב.

לזכר עולם יהיה צדיק
הרה"ק רבי בני ציון ב"ר שלמה
הלברשטאם מנאבוב ב' קדושת ציון
הי"ד (תש"א)

יומא דהיילולא ד' אב.
הרה"ק רבי שלמה
ב"ר בני ציון הלברשטאם האדמו"ר
מנאבוב ב' ליקוטי כרם שלמה (תש"ס)

יומא דהיילולא א' אב
זכותם יגן עלינו ועמי"א

הונצח ע"י ידידינו החשוב מחשובי
אברכי הכולל
הרה"ח ר' יצחק גליק הי"ד.

לעילוי נשמת
האשה החשובה מרת חיה פריידא בת רבי זאב
יהיאל ע"ה
פעלדמאן

נפטרה ד' תמוז דהאי שתא
ת.נ.צ.ב.ה.

הונצח לרגל מלאות השלושים ביום ד' אב תשע"ב.
תנהומינו למשפחתה החשובה ובראשם התנה
ידידינו הדגול והנעלה, היקר שבערכין, ממקורבני
דביה"ק יזע"א

הרה"ח שלהי"ח רבי ברוך פנחס רבינוביץ
שליט"א - לייקוד - ארה"ב.
יהי רצון שיששון ושמחה ושיגויסם ולא תדעו מצער
עוד ובנחמת ציון וירושלים שיתחמו בו ב"א.
המערכת